

Arrest

nr. 55 333 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense afkomst, bent geboren in 1985 in Artashat. U verklaarde dat uw echtgenoot problemen ondervond omdat hij getuige was van en deel had genomen aan een gevecht tussen Vilen, de zoon zijn werkgever, enerzijds, en Hovan, een neef van Hovik Abrahamyan, een verkozene van het parlement, anderzijds. Uw echtgenoot verklaarde dat Vilen op 4 april 2009 in een gevecht verwickeld raakte over staanplaatsen voor taxi's. Uw echtgenoot beweerde dat hij samen met vier andere collega's, die op deze staanplaats aanwezig waren, Vilen hielp en meevocht. Uw man gaf aan dat hij en een collega later op de dag werden opgeroepen om mensen ergens op te halen. Toen hij ter plaatse kwam, werd hij lastiggevalen door vrienden van Hovan en werden de voertuigen in brand gestoken. Dezelfde dag werd uw man door de politie opgepakt en hij

werd gedurende 10 dagen vastgehouden. Uw echtgenoot kwam vrij nadat hij een document had ondertekend om zich opnieuw aan te melden wanneer hij zou worden opgeroepen. Jullie doken hierop onder in Goris. U verklaarde dat uw schoonmoeder en schoonbroer niet met rust werden gelaten en dat ze op 10 januari 2010 werden opgepakt. Uw schoonbroer belde uw echtgenoot op vanuit het politiekantoor met de boodschap dat ze hen zouden laten gaan als uw partner zich zou aangeven. Op 15 januari 2010 gaf uw man zich aan bij de politie van Artashat. Hij werd tot 31 januari 2010 vastgehouden. Hij kwam vrij en merkte dat niemand van zijn gezin nog thuis was. Hij contacteerde een vriend die hem hielp Armenië te verlaten, waarop hij naar Europa reisde. Hij kwam in België aan op 25 februari 2010 waar hij de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U vertrok enkele dagen na de arrestatie van uw man samen met uw schoonmoeder en uw schoonbroer naar Moskou. Begin maart 2010 belde u naar Artur en vernam u dat uw echtgenoot was vrijgekomen en dat hij naar België was vertrokken. U reisde hierop opnieuw naar Armenië. Op 5 mei 2010 verliet u samen met uw dochter Armenië opnieuw en reisden jullie naar België waar u op 10 mei 2010 aankwam. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: de kopies van uw paspoort, het paspoort van uw echtgenoot en kind, het rijbewijs van uw man, het militaire boekje van uw man, uw geboorteakte evenals die van uw kind, uw huwelijksakte, diploma's, een kaartje van jullie opvangcentrum en de notities van uw advocaat.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot MKHITARYAN Arkadi (OV. 6.586.422), (CGVS vrouw p. 6). In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste die zich in het administratieve dossier bevindt.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, M.A. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 55 332 van 31 januari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de motiveringsplicht, van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 49, 50, 52, 57/6, 62 en 63/2 van de vreemdelingenwet en van « de richtlijn 2004/83 van de Europese unie ». Hij doet gelden dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is, onjuist en onvoldoende en dat door deze beslissing te nemen de verwerende partij zich bezondigd heeft aan machtsmisbruik en heeft verzuimd de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging die verzoeker naar voor heeft gebracht, te onderzoeken. Door de bestreden beslissing te nemen, aldus verzoeker, heeft de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en « het principe van goede administratie » heeft geschonden alsmede het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht. De verwerende partij heeft ten onrechte verzoeker niet erkend als vluchteling, noch de subsidiaire bescherming toegekend.

Verder in het verzoekschrift worden de artikelen 48 tot en met 48/5 geciteerd en worden een aantal theoretische beschouwingen gewijd aan de motiveringsplicht ex artikel 2 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 enerzijds en ex artikel 149 van de Grondwet anderzijds.

2.2. De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker weliswaar een opsomming geeft van verschillende door hem geschonden geachte rechtsregels, zonder dat hij daarbij verduidelijkt op welke manier de bestreden beslissing deze bepalingen heeft geschonden. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt overigens dat verzoeker, naast de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, in essentie de schending aanvoert van de motiveringsplicht, en dit in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus enerzijds en de subsidiaire beschermingsstatus anderzijds.

2.3. Wat de schending van de motiveringsplicht betreft, stelt de Raad vast dat artikel 149 van de Grondwet bepaalt dat elk vonnis met redenen is omkleed. Derhalve valt niet in te zien hoe de schending van deze bepaling kan worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing die is genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een administratieve overheid. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen dervijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De bestreden weigeringsbeslissing is ingegeven door (i) een gebrek aan bewijzen, (ii) tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote, (iii) incoherenties in verzoekers eigen verklaringen, (iv) ongerijmdheden in verband met het reispaspoort van verzoekers dochter en (v) de ongeloofwaardigheid van de reisroute.

2.7. Ten aanzien van het motief met betrekking tot het gebrek aan bewijs doet verzoeker gelden dat hij moeilijk een convocaties kan voorleggen die hij zelf nooit gezien heeft, documenten kunnen ook niet meer worden gevraagd omdat zijn moeder al weg was naar Moskou en hij sinds lange tijd geen contact meer heeft gehad met haar. Bewijzen over het feit dat hij taxichauffeur zou zijn geweest zijn er niet, omdat hij geen officieel taxichauffeur was.

2.8. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat geen bewijzen voorliggen, noch van de convocaties die verzoeker volgens zijn echtgenote zou hebben ontvangen, noch van zijn werk als taxichauffeur, en dat hij daar, buiten wat loutere beweringen, geen afdoende verklaring voor kan bieden, terwijl van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om bewijsstukken te verkrijgen die zijn asielrelaas kunnen ondersteunen. Niet alleen legt verzoeker geen bewijzen voor, bovendien wordt ook vastgesteld dat de door hem aangevoerde reden niet strookt met hetgeen hij tijdens het gehoor bij de verwerende partij verklaarde, met name dat hij voor een officieel taxibedrijf werkte (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 5, p 4) en dat hijzelf een vergunning kreeg om met de wagen te rijden (p 15).

Overigens blijkt verder uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing dat zowel verzoeker als zijn echtgenote incoherente verklaringen aflegde over de tijdspanne waarin hij werkte als taxichauffeur. Verzoeker stelt daartegenover dat zijn verklaringen en die van zijn echtgenote elkaar in essentie blijken aan te vullen, en dat hijzelf enorme geheugenproblemen heeft, die zijn verklaringen hebben beïnvloed. De Raad kan hem hierin niet volgen: vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker wel degelijk in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en dat hij gedurende de hele procedure geen enkel document neerlegde waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijn geheugenproblemen hem ervan zouden weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen. De discrepanties tussen wat verzoeker aanvankelijk verklaarde, meer bepaald dat hij tussen januari en april 2009 zou hebben gewerkt als taxichauffeur, en wat hij later zei, met name dat het misschien 2008 was en dat het zeker om meer dan drie maanden ging, enerzijds, en de verklaringen van zijn echtgenote, die er evenmin in slaagde aan te geven hoe lang verzoeker met de taxi had gereden maar dacht dat dit anderhalf jaar het geval was geweest en in ieder geval niet wist sinds welk jaar, anderzijds, zijn onaannemelijk. Dat de verklaringen mekaar zouden aanvullen is dan ook een stelling die niet opgaat. Bovendien betreft het hier een cruciaal element in het asielrelaas, vermits verzoeker had verklaard deel te hebben genomen aan een gevecht over standplaatsen voor taxi's en dit de aanleiding was voor zijn problemen in zijn land van herkomst. Van echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten om hun asielaanvraag te ondersteunen kan dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat zij hierover eenduidige verklaringen zouden afleggen. In die optiek kan de vergoelijking van verzoeker, dat het gaat om verklaringen die slechts enige nauwkeurigheid missen en die dan nog niet eens aan hem te wijten zijn, zodat ze niet tot de ongegrondheid van de asielaanvraag kunnen leiden, niet worden bijgetreden. In zoverre verzoeker desbetreffend nog verwijst naar het Procedurehandboek van het UNHCR en rechtspraak van de Raad van State om zijn stelling te ondersteunen, moet worden vastgesteld dat de Proceduregids geen afdwingbare regels bevat zodat verzoeker zich er niet op kan beroepen enerzijds, en dat verzoeker niet aantoonde dat de aangehaalde rechtspraak mutatis mutandis op zijn dossier kan worden toegepast, inzonderheid omdat deze rechtspraak betrekking heeft op het niet vermelden van feiten, terwijl het in casu tegenstrijdigheden betreft. Bovendien blijkt, uit hetgeen voorafgaat en uit wat hierna nog zal blijken dat de Raad het geheel van motieven van de bestreden beslissing in overweging zal nemen en niet slechts één van de vastgestelde ongerijmdheden.

2.9. Met betrekking tot de convocaties die verzoeker volgens zijn echtgenote zou hebben gekregen, moet, naast de vaststelling die hierboven al werd gedaan dat hiervan geen enkel bewijs voorligt, evenzeer worden geconstateerd dat de verklaringen desbetreffend tegenstrijdig zijn, zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt hiertegenover dat hij geen convocaties vermocht voor te leggen die hij zelfs niet gezien heeft en dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij er pas later op de hoogte werd gebracht, zodat zijn verklaringen alleen hetgeen bevatten wat hij op dat moment wist. Hij heeft, zo voegt hij eraan toe, geen contact meer met zijn moeder, die zelf problemen heeft. De Raad treedt de verwerende partij echter bij, waar die stelt dat het te dezen volstaat vast te stellen dat het volstrekt onaannemelijk is dat verzoeksters echtgenote hem niet onmiddellijk zou hebben ingelicht over de convocaties, gelet op de impact die het ontvangen ervan moet hebben nagelaten.

2.10 Aangaande de discrepanties die in de bestreden beslissing werden aan het licht werden gebracht aangaande verzoekers betrokkenheid bij de vechtpartij, legt die laatste nogmaals de nadruk op zijn geheugenproblemen en stelt hij dat zijn verklaringen moeten aanvaard worden. Evenwel werd hierboven (sub 2.8.) reeds vastgesteld dat geen bewijs voorligt van het gegeven dat verzoeker ingevolge die geheugenproblemen niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. Dat verzoeker er

dus niet in slaagt om betreffende het meest cruciale element van zijn asielrelaas een eenduidige weergave van de feiten te geven, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Wat betreft zijn verwijzing naar de Proceduregids van het UNHCR kan worden gewezen op wat daarover sub 2.8. werd gesteld.

2.11. Wat het motief in de bestreden beslissing betreft aangaande de datum van uitgifte van het reispaspoort van de dochter, doet verzoeker gelden dat die juist vervroegd werd omdat de betrokkenen normaal gezien geen paspoort meer zouden kunnen verkrijgen; er werd immers een document getekend dat het land niet zou verlaten worden. Dit paspoort werd op semi-officiële wijze verkregen via geld. Verzoeker heeft niet gecontroleerd bij de centrale politiedienst of er dan een registratie zou zijn geweest. De Raad is desbetreffend van oordeel dat verzoeker niet verder komt dan blote beweringen, nu nergens uit het relaas is gebleken dat werd betaald om de uitreikingsdatum te vervroegen. Bovendien biedt deze bewering geen tegengewicht voor de informatie die zich in het administratief dossier bevindt en krachtens dewelke alle paspoortaanvragen centraal worden geregistreerd bij de paspoortafdeling van de politie. Verzoekers argument dat hij dat niet heeft gecontroleerd, doet daaraan geen afbreuk, zodat in de bestreden beslissing terecht werd gesteld dat de aanvraag en het bekomen van een paspoort niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.12. Ten slotte, wat betreft vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers reisroute ongeloofwaardig is, wijst hij erop dat het juist het werk is van een passeur om mensen probleemloos over te brengen en het dus mogelijk is dat een aantal grenzen worden overschreden terwijl de betrokkene slaapt. Voorts werpt hij op dat de documentatie in het administratief dossier slaat op grenscontroles via het luchtruim en niet op transport over land. Verzoeker verwijst opnieuw naar rechtspraak en de Proceduregids, om te stellen dat mogelijke onwaarheden niet kunnen worden weerhouden enerzijds, en dat het begin van ontbreken van bewijs omtrent de identiteit, reisweg en het feitenrelaas geen afdoende grond is om de weigeringsbeslissing te verantwoorden, en argumenten met betrekking tot de reis niet determinerend kunnen zijn en er geen bewijs van kan worden geleverd, anderzijds.

2.13. Verzoekers stelling dat de geloofwaardigheid van het reisverhaal geen element kan zijn ter beoordeling van de vluchtelingenstatus kan niet worden aanvaard. De asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004). De vaagheden die desbetreffend door verzoeker worden geëtaleerd zijn van aard om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dienaangaande te ondermijnen. Waar verzoeker daartegenover stelt dat het het werk is van de passeur om mensen zonder problemen de grens over te brengen en het mogelijk is dat een aantal grenzen werden overschreden terwijl hij sliep, is de Raad, samen met de verwerende partij van oordeel dat van een persoon die uit vrees voor vervolging zijn land verlaat en op illegale wijze naar Europa reist, in alle redelijkheid mag worden verwacht dat hij alert is omdat hij elk ogenblik riskeert te worden tegengehouden voor controles. Dat deze controles er daadwerkelijk zijn, blijkt uit het stuk dat werd gevoegd bij het administratief dossier (mapje 17, antwoorddocument 'Toegang tot de Schengenzone'), luidens hetwelk zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd, zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet weet of en welke reisdocumenten door de chauffeur werden gebruikt en hij niet door zijn passeur zou zijn ingelicht over de documenten die zouden worden gebruikt en wat van hem werd verwacht bij controle, terwijl kan worden aangenomen dat dit een absolute vereiste is voor het welslagen van de onderneming. Verzoekers opmerking dat het antwoorddocument alleen betrekking heeft op grenscontroles via het luchtruim gaat niet op. Het document behandelt de toegang tot de Schengen-zone in het algemeen enerzijds, en de toegang via de luchthavens anderzijds. De informatie die de verwerende partij eruit heeft geput kan worden gevonden in het algemene deel. Wat de verwijzing naar de Proceduregids betreft, kan andermaal worden verwezen naar 2.8. De rechtspraak die wordt aangehaald heeft geen precedentswaarde, temeer nu verzoeker niet aantoont dat het over gevallen gaat analoog aan het zijne, en bovendien kan er nogmaals op worden gewezen dat de bestreden beslissing in zijn geheel moet worden gelezen, en dit in het licht van de vereisten die de motiveringsplicht stelt.

2.14. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam, op grond van pertinente en draagkrachtige motieven is kunnen komen tot het oordeel dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, in zijn hoofd noch een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming is aangetoond. Dat bij het nemen van de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel zou geschonden zijn, kan niet worden volgehouden : dit beginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op

een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de gehoorverslagen van verzoeker en zijn echtgenote en de voor de behandeling van de aanvraag relevante landeninformatie. Verzoeker kreeg tijdens zijn gehoor de kans om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.15. Het middel kan niet worden aangenomen en het beroep moet dienvolgens worden verworpen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS